

- A. tussen 1 september 1992 en 20 december 1993,
met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald een huis te hebben gebouwd op de funderingen van een oude woning op het onroerend goed gelegen te _____ gekadastraerd (natuurgebied), toebehorende aan beklaagden;
- B. tussen 21 december 1993 en heden,
met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997 en van de artikelen 99, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlastelegging A;
- C. tussen 19 februari 1993 en 20 december 1993,
bij inbreuk op artikel 68 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van artikel 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, thans bestraft door artikel 146,5° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met :
- a) het bericht van staking dd. 19 februari 1993 van de politie te _____ en het bekrachtigingsbesluit genomen op 19 februari 1993 door de burgemeester te _____ door de werken inzake ruwbouw en verdere geschiktmaking van de woning verder te zetten;
- b) het bericht van staking dd. 15 maart 1993 van de rijkswacht te _____ en het bekrachtigingsbesluit genomen op 16 maart 1993 door de burgemeester te _____ door de woning verder af te werken met onder meer het afwerken van het dak, het aanbrengen van een ondervloer, het plaatsen van ramen en van deuren, het leggen van elektrische leidingen en het bepleisteren van de muren;

Dat gelet op bovenvermelde redenen niet kan ingegaan worden op het verzoek tot heropening van de debatten.

Overwegende dat de feiten van de tenlastelegging bewezen zijn na het onderzoek van de zaak ter zitting.

Overwegende dat de materialiteit van de feiten weerhouden in de tenlastelegging in de dagvaarding niet ernstig kunnen worden betwist in hoofde van de twee beklaagden in hun hoedanigheid van eigenaar van het wederrechtelijk opgetrokken gebouw.

Dat inderdaad, het proces verbaal van vaststelling dd. 12 maart 1993 stelt dat beklagde bouwwerken uitvoerde aan een bestaande woning die er uiteindelijk uit bestond dat de volledig nieuwe villa gelegen in een bos langsheen de werd gebouwd met slechts enkele muren die bewaard bleven.

Dat naar aanleiding van die vaststelling op 12 maart 1993 de Rijkswacht vastgesteld heeft dat de ruwbouwwerken van de nieuw opgerichte villa af waren en de dakwerken nog doende waren. Dat de bouwwerken werden stilgelegd doch op 16 december 1993 opnieuw door de verbalisanten werd vastgesteld dat verder gewerkt werd.

Dat het dak volledig werd afgewerkt en ook binnen de woning de werken werden verder gezet zoals het aanbrengen van de ondergrond (vloer), het aanbrengen van deuren en ramen, elektriciteit en het bepleisteren van muren alsmede het plaatsen van verwarmingsinstallaties, werken die de beklagde toegeeft te hebben uitgevoerd.

Dat op 20 december 1993 de beklaagden zich hebben laten inschrijven op dit adres, alwaar de bouwovertreiding was begaan.

Dat hiermede geconfronteerd wordende de beklagde onmiddellijk opmerkt dat er een vergund bestaand gebouw heeft gestaan wat trouwens nog zichtbaar is nu aan de linker zijgevel een gedeelte van de oude muur nog zichtbaar is, alsmede ook aan de achtergevel, alwaar de vroegere silexdallen hebben gestaan.

Dat buiten de oude, nog gedeeltelijk bestaande muren (waarvan meer dan 60% werd vernieuwd) alles vernieuwd werd tot zelf de funderingen inbegrepen.

Dat nader onderzoek uitwijst dat beide beklaagden geen bouwaanvraag hebben ingediend tot het verbouwen en heropbouwen van hun woning.

Dat eerste beklagde opmerkt dat hij na aankoop van de woning in 1992 vaststelde dat er meerdere gebreken waren die hij wenste op te kalefateren doch waarbij bij aanvang van de werken vastgesteld werd dat deze de stevigheid van het gebouw aantastten zodat uiteindelijk een volledige heropbouw noodzakelijk was.

Dat met betrekking tot de diverse door hem vastgestelde en aangehaalde gebreken er door de eerste beklagde geen enkel bewijskrachtig bescheiden kan worden voorgelegd en daarenboven door de beklagden nooit enig initiatief is genomen om zich te verhalen op de oorspronkelijke eigenaars.

Dat de beklagde dan ook meende dat de door hem uitgevoerde werken instandhoudingswerken waren waarvoor geen vergunning nodig was en dan ook alle werken gewoon heeft verder gezet. Dat echter uit niets blijkt dat de stabiliteit van het gebouw was aangetast door de door de beklagde vastgestelde gebreken, en daarenboven de rechtspraak eenlang heeft bevestigd dat het slopen en opnieuw heroprichten van een gebouw niet kan worden beschouwd als de uitvoering van onderhouds-of instandhoudingswerken.

Dat het irrelevant is dat de afbraak onontbeerlijk was voor de stabiliteit van het gebouw of dat de noodzaak van de slooping pas tijdens de uitvoering van de werken is gebleken;

Dat de afbraak van het gebouw, bouwvallig of niet - vergunningsplichtig is, hetzij deze slooping gebeurde met het oogmerk om het bewoonbaar te maken, hetzij om het te behouden in de vorige staat;

Dat het door de beklagden voorgebracht verweer daarenboven door geen enkel bewijskrachtig bescheiden omtrent de verkrotting van het gebouw wordt gestaafd en elke toetsing op zijn waarachtigheid onmogelijk is gemaakt door de beklagden nu de beklagden geen enkele technische vaststelling van de 'zogenaamde gebreken' die verband houden met de stabiliteit van het gebouw kan worden voorgelegd.

Dat Cassatierechtspraak reeds lang gesteld heeft dat het laten slopen en heropbouwen van een bestaand vergund gebouw, vergunningsplichtig is ook wanneer de heropbouw enkel beoogt de oorspronkelijke staat te herstellen.

Dat nu het gebouw gelegen is in natuurgebied voor dit nieuw opgerichte gebouw de afgifte van een bouwvergunning niet is toegelaten zodat uiteindelijk een weigeringsbeslissing van het college van Burgemeester en Schepenen werd betekend aan de beklagden waarbij de gevraagde bouwvergunning niet wordt toestaan.

Dat ook het beroep aangetekend bij de Bestendige Deputatie op 27 augustus 1993 niet gegrond wordt verklaard.

Dat uiteindelijk bij beslissing van 16 mei 1995 de minister stelt dat voor het gebied geen bijzonder plan van aanleg of verkavelingsvergunning geldt zodat het de bevoegdheid van de vergunninglenende overheid blijft te oordelen luidens artikel 45 van de Stedebouwwet en aan de hand van de algemeen geldende begrippen inzake een goede stedebouwkundige aanleg van de plaats.

Dat de minister ook antwoordt op het in de conclusie opgeworpen argument dat er eveneens in het natuurgebied er enkele recente woningen werden gebouwd. Dat deze woningen gesitueerd zijn in een verkaveling van voor de stedenbouwwet; dat er zodoende werd voldaan aan artikel 74 van de Stedenbouwwet waarin wordt gesteld dat de verkavelingen die op 22 april 1962 in uitvoering waren; zonder vergunning mogen worden voortgezet indien de verkavelaars van een voorafgaand akkoord van het bestuur van stedenbouw doen blijken.

Dat inderdaad volgens het decreet van 13 juli 1994, houdende wijziging van artikel 79 van de Stedenbouwwet, afwijkingen kunnen worden gemaakt op het ontwerp gewestplan of het gewestplan indien de aanvraag betrekking heeft op het uitbreiden van een bestaand vergund gebouw; dat de afwijking slechts kan worden verleend op voorwaarde dat de goede plaatselijke ordening niet wordt geschaad en de ruimtelijke draagkracht van de omgeving niet wordt overschreden, doch deze regel niet toepasselijk is op gebouwen gelegen binnen een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of een natuurreservaat

Dat tegen de weigeringsbeslissing van de minister een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State werd ingediend op 3 augustus 1995, procedure die nog hangend is.

Dat de omstandigheid dat met betrekking tot de weigering van de regularisatievergunning een beroep bij de Raad van State is ingediend, geen wettelijk beletsel vormt ten aanzien van de strafvordering.

Dat gelet op de bovenstaande beschouwingen de tenlastegelegde feiten bewezen zijn door de gedane vaststellingen.

De door de beklaagde in conclusie opgenomen verweer verandert niets aan de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de beklaagden en bevatten trouwens middelen die reeds in de administratieve procedure voor de Bestendige Deputatie en de beroepsprocedure voor de Minister zijn gebruikt.

Overwegende dat de feiten van de tenlasteleggingen A, B en C a en b bij toepassing van artikel 65 sw. door één enkele straf te beteugelen zijn;

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen :

- 2, 40, 65, 100 van het strafwetboek,
- 154, 162, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 1, 44 § 1-1°, 64, 65, 68, 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970,
- 11, 12, 13, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 28, 29, 41 van de wet van 1 augustus 1985 gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, KB van 18 december 1986,
- KB 29 juli 1992 gewijzigd door KB 23 december 1993,
- 2-2° van de wet van 24 februari 1921,
- 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- 1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;
- 3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;

RECHTDOENDE NA TEGENSPRAAK

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de tenlasteleggingen A, B en C a en b, verenigd tot:

- een geldboete van $200 / 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 1 maand;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **TIEN EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op **VLJFTIG EURO** overeenkomstig de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en de wet van 26 juni 2000;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

RECHTDOENDE NA TEGENSPRAAK

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de tenlasteleggingen A
B en C a en b, verenigd tot:

- een geldboete van $200 / 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 1 maand;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **TIEN EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op **VIJFTIG EURO** overeenkomstig de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en de wet van 26 juni 2000;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten van de openbare actie in totaal bedragende 131,42 euro;

* * *

Wat de herstellvordering betreft :

Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar bij brief van 5 juli 1993 en 3 september 1999 een vordering instelde, strekkende tot het vorderen van de herstelmaatregel in het vorm van de wederrechtelijk opgerichte gebouw af te breken onder verbeurte van een dwangsom.

Overwegende dat de herstellvordering aan geen enkele vormvereiste is gebonden. (D'hooghe, D., De herstelmaatregelen inzake stedebouw, R.W. 1988-89, 1005; Hubeau, B., De sanctionering van stedebouwmisdrijven, Brugge, 1990, nr. 24.)

Overwegende dat bij sloping van het gebouw en bij heropbouw hiervan bezwaarlijk kan worden gewaagd van een herstel in de vorige staat, daar enerzijds het in 1992 aangekochte gebouw onmogelijk in dezelfde staat kan worden hersteld en daarenboven juist het herstellen van het eertijds bestaand vergund gebouw precies het voorwerp

uitmaakt van een administratieve beslissing waarover de raad van State nog uitspraak dient te doen.

Overwegende dat de door de gemachtigde Ambtenaar gevorderde herstelmaatregel dan ook niet verantwoord voorkomt;

Overwegende dat het derhalve past de verdere behandeling van de zaak op te schorten tot na de definitieve afhandeling van de administratiefrechtelijke procedure die aanhangig is

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK,

Schort de verdere behandeling van de zaak op;

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

alleenzetelend rechter

sk substituut Procureur des Konings

griffier

(goedgekeurd ~~de~~ doorhaling van / woorden en / lijnen)